

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjaton
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes, mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel
F.

— Sserbske njedźelske łopjeno. —

Wudawa Ɣo kóždu Ɣobotu w Smolerjez kniƔiciziczerńi w Budyschinje a je tam Ʃa sctwórtlětnu pichedplatu 40 pj. dostać.

23. njedźela po Ɣwjatej Trojizy.

Žilip. 3, 17—21.

Ɣo nim čzinić, napomina naš jow japošctoł Ɣawoł. Ale kať, móže wón to tež? Šam Ɣo druhim Ʃa heřempel postajicź, njeje to wot njeho duchowna hordosć? Haj, hdyž Ɣesuř, naš Ɣbóžnik, praji: „pójće Ʃa mnu!“ dha ma t temu dobre prawn. Wón, kiž njeje žaneho hrěcha čziniť, kiž bē Ɣwjaty a prawn, móže Ɣo druhim Ʃa heřempel postajicź. Ale čzłowjeť, kiž je kudy hrěchniť, móže wón druhim Ʃa heřempel być? A tola, sctóž Ɣebi žada: „Ɣesu, přjedy dži nam tu na semi; njedaj Ɣo nam doľho komdžicź a toľ hnadnoľ čzařa skomdžicź. Wjedź nař Ʃa ruťu t Wótzei do domu“, sctóž Ɣo wo to prózuje, smyřlenn być kať Ɣesuř bēřche, tón budže přchezo bóle dořonjany a móže t dobrym heřemplom być. A hłajće, tajki bē japošctoł Ɣawoł a tehobla móžeřche tež t dobrym prawom prajicź: „Čzincze po mni a hładajće na tyh, tořiz tať křodža, jať nař macze Ʃa heřempel.“ Duž dha:

Ɣawoł budź nam Ʃa heřempel!

A w čzim?

- I. we Ɣwojim žarowanju dla njepřheczeľow křizja Ɣhrystuřoweho,
- II. we Ɣwojim Ɣwjatym křodženju po měřcžanřkim prawu w njebjekach a
- III. we Ɣwojej nadžiji přichodneho překřařnjenja přcheř Ɣhrysta.

I. „Wjele jich křodži, wot kotryhž ja wam huřto prajiť Ɣym, něť pať tež t pláčom praju, čzi njepřheczeľo teho křizja Ɣhrystuřoweho; kotryhž kónz je řatamanřtwno, kotrymž brjuch Ʃa boha je, a jich čzeřcź budže t hanibje, tořiz Ɣebi na semiřke wězy myřla“, přche jow japošctoł, a t teho Ɣřřřimny, kať wón žaruje dla njepřheczeľow křizja Ɣhrystuřoweho. Š mulkej Ɣwěrnosćzu bē wřřchdžom ewangelion předomaw. Hdžež bē řam t wěrie do řesom Ɣhrysta přchřřoľ a w tutej wěrie kať řbožowny, bēřche něť jeho wutrobne žadanje, tež druhim křiz Ɣhrystuřowny lubny a drohi čzinić, jať drjewo mēra a žiwjenja. A hdžež Ɣo jemu to poradži, řwjekeli Ɣo nad tym a džakowasche Ɣo Bohu řa to, kať přche na řilippiřřich: „řa Ɣo džakuju řwojemu Bohu řa wasche towarřřtwno na tym ewangeliju.“ Ale jich wjele tež bē, tořiz nočzychu wo Ɣhrystuřu ničzo wjedzeć, myřlachy Ɣebi jeno na semiřke wězy, a nad tym Ɣo japošctoł řrudži, haj, wón tehobla plaka, widžeřche wřřať w duchu jich řrudny kónz, to řatamanřtwno. Tať je tež řesuř plakať na měřto řerusalem, na jich njewěru a hidženje jeho parřřonny, hdžež tež jich řrudny kónz přched woczomaj mējeřche. Šmny my wěrijazy do řesom Ɣhrysta? ře nam jeho hnada nasche najwjeřřche řubľo, řo Ɣo jeje we řwojej hrěřřnej nuř trowřřtujemny a wona nař t řwjatemu žiwjenju čžeri? Ach, rowřřczowanje w řožim řłowje řmny dořřali wot wěrijazyh řarřřich, wot řwěrnnyh wučerjow, a předomawo je Ɣo nam tořame kóždu njedželu, a řermusche tu a tam řu řwědcženje, kať je Bóh we řwojim domje

nam poslužil, so by našče dušče t' bebi čahnjel a sa sbože w Ahrystušu dobyt. Rač je tež nēt hščče kam frudny, hdyž so jemu to njeporadži. Rač žaruja duchowni, mucerjo a staršči, hdyž pola nēotreho njewidža towarštwa na evangeliu, ale jeha myšle dale džeja jeno na semiste wēžy. A kōždy wējazy tež plaka, hdyž widži, tač drušy wo sbože w Ahrystušu njerodža. Wščaf widži tež jich kōžy, to šatamanstwo. A njehodžesche jich wjele w našim ludu jako njepščeczeljo fščizja Ahrystušoweho? Semu so kmējachu a tym, kotšiz so t' njemu mējachu. „Wustupče i žyrtwe“, tač pišachu a rēcachy w šhromažyšnach. „Bōh tu njeje a Šbōžnika njetriebamy“, i tym so hordžachy we šwojej mudroščzi a myšlachy bebi jeno na semiste wēžy. A tač bē mješ wošebnyymi a ništymi. A wējazy i placžom hladašče na tutu njewēru, njepoškušnosč, hordosč w draščje a w žiwjenju, njepōžciwosč a duchownu hordosč, hdyž pomyšli na jich frudny kōžy, hdyž pomyšli na šwōj luby wōtžny kraj, tač budže i nim sa nēščto lēt, hdyž je hrēčy ludži šlaženje. Ale Bohu budž džač, wōn je we šwojej šmilnosčzi wščitko šašo t' lēpšchemu wobrocžil. Haj wščaf, šchwifacž dyrbjesche našy lud i prutom wōjny. Tōn pač je Bože myšle mēra pošnač a je so šašo t' njemu wobrocžil. Račke modlenje nēt t' Bohu, račke wopytowanie Božeho doma, račke domērenje t' Božej šwērnoščzi a lubosčzi, račka wēra do Jesom Ahrysta! A pšči tym bratška lubosč, woporlivosč, mērne, čžiche žiwjenje. Nad tym so kōždy šraduje, kiž ma šwojeho Šbōžnika a jeha kralestwo lubo. A Bōh čžyž dacž, so by račke towarštwo na tym evangeliu w našim ludu woštało a hščče roštko. Šewaf dyrbjeli i nowym placžom na njepščeczelow fščizja Ahrystušoweho hladač. W tym runaj so Pawolej. Ale tež

II. we šwjatym kōdženju po mēščžanškim pravu w njebeščach. „Našče mēščžanške prawo je w njebeščach“, wōn pišče. Semja je potajkim našča zušba, njebešča šu našča domišna. Tuto mēščžanške prawo w njebeščach šmy pač we šwjatej fšččženžy doštali. Dha so nētlo tež škušča, jako mēščženjo w njebeščach kōdžicž, so njebyčmy pšches šwoju winu tuto mēščžanške prawo šhubili. Moša na šemi, wutroba w njebeščach, tač dyrbimy tutu zušbu pšchekōdžicž. Rač muž, kiž w zušbye džeča, rač našči lubi, kotšiz šu we wōjnje, se šwojimi myšlemi pšchezo doma šu pola tyčy šwojich, tač dyrbimy tež my, hacž šmy runje w zušbye šemje, na šwōj njebeščki dom myšlicž, so na njōn pšchihotowacž. A temu škušča wošebje wēricž do Jesom Ahrysta, Božeho Ššyna, so šmy pšches njeho wēščzi wodacžy naščich hrēčow a so je pytamy we wutrobnyym roščacžy kōždy džen, a šmy, čžerjeni wot jeha lubosčje, we wščem šwērni rač wōn šam. Nicž so wščaf wjazy njepyta na šaštojnikach hacž jeno, so šu šwērni. Rač mohł hewaf tōn Anješ junu prajicž: „Ty šwērny wotročžto, ty šwērna džowka.“ A potom tež šaprecž dyrbimy bjesbōžne waščnje a šwētne lōščty a wješčy pōžčiwje, prawe a bohabojašne žiwjenje jow na šwēcze. Pšchetož čželo a krej njebudžetej herbowacž Bože kralestwo, ale kotšiz čžinja wolu njebeščeho Wōtza. A potom dyrbja tež šwōj fščiz na šo wšacž, tōn wot Boha nam nakladženy, t' našchemu sbožu a a t' pruhowanju poštajeny. Pšchetož jeno ščtōž hacž do kōžy pšchētraje, tōn budže šbōžny. Rač je to wščo japoščtol Pawol wopominač a je šwēru po šwojim mēščžanškim pravu w njebeščach kōdžil, we wērje do

Jesom Ahrysta, we šwjatosčzi, lubosčzi, ščžerplivosčzi a domērenju hacž t' martraškej šmjerczi. Š račim wyška-
njom je na to dom šchoł do Božeho mēšta w njebeščach a budže tam šwoje mēščžanške prawo wužiwacž. Semu čžemy so runacž tež

III. w nadžiji pšchichodneho pšchekrašnenja pšches Ahrysta. „Wotšal tež na Šbōžnika wočžafujemy, teho Anješa Jesom Ahrysta, kotryž našče hubjene čželo pšchemēnicž budže, so podobne budže jeha krašnemu čželu po tej možy, i kotrejž wōn tež wščitke wēžy bebi mōže pōčžyšnyč“, tač pišče japoščtol Pawol. Tuta nadžija bē jemu štajnje žōrlo wješkeščje a možy t' šwērnemu bēdženju a wutracžy hacž do šmjercze. Ach, hdy by wščaf tač bylo, so njeby njeprawda, kotraž tu hušto wyška a prawdosč pōdtkōčža, šwoju mšdu njenamakača, a tež niz ščosč a njewēra, kotraž so tu hušto hordži a wščo dobre šazpiwa, a so by wēra a šwēra, lubosč a ščžerplivosč kōnowana njebyča, dha by šrudnje bylo a t' šadwēlowanju. Hdyž dyrbjeli pšči rowach šwojich lubych, kotryčž jara žarujemy, štejecž a prajicž, woni šu nam na wēcžnje šhubjeni, a njemōhli mēcž žaneje nadžije šašowohladanja i tymi šwojimi, kiž šu w bitwje padnyli a dalošo wot naš w zušej šemi špia, dha byčmy nanajhubjensči byli mješ wščitšimi štworjenjemi. Ale nē, rač je Jesuš Ahrystuš nēhdy pšchišchoł nam šbōžnosč dobyč a je šam horjestanyč t' wēcžnemu šbōžnemu žiwjenju, tač tež šašo pšchindže, so by kōždemu dač, rač je čžinič w žiwjenju, so by tyčy šlyčy kōštoč a tyčy šwojich šhromadžil w raju šwojeje šbōžnosčje. Potom budže našče hubjene čželo pšchemēnicž, so podobne budže jeha krašnemu čželu, tač njepšmjertne, tač krašne a šwjate rač wōn. W tutej nadžiji čžemy tež my wošacž, w njej dale wēricž, šwērni, ščžerplivi a poškušni byč a so i tymi šwojimi roščžohnowacž. Rač nadžija nješahanibi. Š tym budžemy tež šami i hešemplom sa druhich. To dač Bōh tōn Anješ!

Šamjen.

S. w M.

Busba a dom.

I. Šētra 2, 11.

Sa zušnič šym na tutej šemi,
Mōj wōtžny dom šu njebešča;
Šow i hrēčom, horjom, starosčžemi
Šso dušča hščče bēdžicž ma;
Mōj pucž pač ščōncžnje wjedže tam,
Hdyž wēcžny mēr a pošoj mam.

Šwēt sa naš ničžo šwoje nima,
Še jeno wotnajaty dom,
Kiž podružštwa nam wotnajima,
Hdyž kōtšči čžab šmy i pšchēbhtkom —
Hdyž wola šmjercž, wščo i rušow dašč
A prošny i domu wotkōd mašč.

Tu w šwēcze sa mnje mēštno njeje,
Duž ščōžam wōčži t' njebeščan;
Šam bebi moja wēra pšcheje,
Hdyž ja šwōj dom a štatōč mam;
Ščtōž tōnle šwēt šwōj mjenuje,
Šam šhubi prawo mēščžanške.

Bječ priedy mješczan njesamožu,
 Dóž njeběch tudy i putnikom;
 Som wobstaracz mam hytwu Božu,
 We njebiešach pač khowam dom;
 Tu jeno kčžeje nadžija,
 Tam pač šo krašnje dopjelnja.

Esym i putnikom, dóž Boža wola
 Rónz horju, nudy nještaji;
 Mi nadžiju pač njesamola,
 Njej šlóbny šlěb egiptowski —
 Wšach Ranaan Bóh sa mnje ma,
 Niž šlóbnych kiczow na dosč da!

K. A. Fiedlef.

Šchkit Božeho šłowa.

W tšizhečilětnjej wójnje wojazh žalošnje šachadźachu. W Dudolžu w Šešenskej tež nicžo lěpje njebě. Sumu pschiczežechu šchorwatojo do wšy. To běšče lud! Čži šělachu, šalachu, palachu, šranichu a wołachu, šo bě to šama žalošć. Šchtóž móžesche w Dudolžu bježć, bžesche na druhim šonzu se wšy won.

W małej šhěžy pač hndlesche tam šam lutki šary mužik, šon nětk tež tu haru šaššyša a šłoczi se šłoka. Šotom wša to najlěpsche, šchtož mějesche w domje, to pač bě jeno jeniczi šuch, šyšny šon do mēcha, čžišny mēch na šhribjet a bžesche, šchtož jeno nošy šamóžeschej. Ale šchorwat, šiz bě šo ša šim pušchcziš, móžesche tola hiščeje lěpje bžecć, hacž našy wbohi šary mužik, pschindže pschezo bliže a bliže š njemu, nětk woła ša šarym, šo by štejo wostak, šon pač pschezo dale bžzi, šchtož móže, — duž šchorwat bušchej š lizu šłozhi, ššeli . . . našy šary šhšchi, šo je šulka prašnyša a poščeje šwoje pošlenje šdychowanczko š njebiešam, pschetož wón šinaš njemēni, hacž šo je ššeleny a šo je šo š nim šłako. Šulka je mēch na šhribjecze šrečhiša, ale do šhribjeta tola njeje dorasyla. Našy Dudolczan pač pošny hrošy, na šmjerć šo pschihotujo, bžzi pschezo dale we šwojim wutrobnyš šrašche, hacž do lēša njepšchindže. Tam šo wšchón bžes dycha na šemju čžišnje. Šotom šwój mēch wotewri a čže ša šwojej drohej wēzu pohladacz, šotruž je šebi tak šbožownje psched šchorwatom wuškomaš. Ša pač nicžo druhe njebě, dychi luba, šlara biblija. Šłaj, duž ju nětk tola mějesche, šwoju lubu bibliju, ša bě štajnje jecho wosšchewjenje byla; ju bě hižom jecho nan mēš, šamo džēd bě ju hižom pomēš; šeho šla šebi ju tak wāžesche.

A hndž šo nětk tak wššeli, šo ma tola šwoju bibliju — dha widži, šo je šulka do biblije ššla. Šaj, šnihownu ššku je šulka pscherašyla, je ššla psches š knihow Mōšišašownyš a dale psches šnihi šronikom, tež šrošetow a šnihi Matabejške, haj psches žyly šary štestament je šo pscheczišchčaka. Ale hndže dha je ščazny wostala? Ššched šrenim šo šom noweho štestamenta. Šam bě šejnjo Bože wotmolowane, lubošne š šhorhowju a š šhšžom. Šam je šulka ščaza wostala, dale njemóžesche. Šam, hndž to wēczne šłowo štejesche, šam bě šulžy wobarane. Šube Bože šłowo bě štaremu mužikej žiwjenje šžeržalo.

Ša šebi šhšlu, to je hižom ššotremužšuli žiwjenje šžeržalo, niz jeno šamnemu Dudolczanej šamemu. Duž je a wostanje to štajnje najlěpscha rada. Čžesč šo, njech šy młoby abo šary, na puč dacž a hndž tež čži njeje šreba, šo tak šhwatažy šwój dom wopušchczišch, šaž šamny Dudolczan, — wšmi šebi Bože šłowo šobu. Še wutrobje a w mēšche, to čže šwarnuje psched šulšami a druhim šrachom. Ale to šebi šaj hiščeje šrajič a njelabudž mi to: Šdnyž mašch Bože šłowo we wutrobje a niz jeno w mēšche, dha mašch je na prawym mēšče. Šam wono šhšcha.

Sso nještrachuj!

Sso nještrachuj, hndž horja wšchor duje,
 Puč wutrobicze dži tež čžerniojty;
 Njech i njewjedrami wšcho šo wobčahuje,
 Čže wodži i miłošču Bóh šchčedriwy;
 Šdnyž i Bohom džesč, wo wēnošć wojujo,
 Dha njeboj šo!

Sso nještrachuj, hndž šwēt čže pschepošnawa,
 Šdnyž wobdawa čže lešč a ludanje;
 Še šwoja šchčezka pschezo runa, prawa,
 Dha nudy šłoncznje krašny wuškōd šče;
 A čžyša wutroba šnadž šłamacž šo,
 Čže nještrōž to!

Sso nještrachuj! Čži šjane mhto ščžewa,
 Šdnyž pobožnošče šrohu pučzuješch;
 Šlej, we njeju šo dohncze čži šmēwa,
 Ty i puščizny do Ranaan džesč;
 Duž mužnje šhladij na šhšž, na šorjo
 A njeboj šo!

Sso nještrachuj! Ššer, Bóh šwój šōnt tu wodži,
 Šōn i šobu jeno mššle mēra ma;
 Njech šwoja šušcha ša šhryštuškom šhodži,
 Dha ššewja ju tam palny šiona;
 Duž štrošchtny budž, haj, Bohu porucz wšcho
 A njeboj šo!

K. A. Fiedlef.

Ruski wšchk.

Šako bě w lēče 1815 šaris drugi šrocz wot njepšchczela wobšadženy a dohnczeške wōjšla domoj čžehnjechu, — powjeda dohny pschczel — pschindže ruski wšchš še mni do šwartēra. Šōn běšche pschczelny, luboščizny muž, šiz mějesche wjele šjadow, ale šon najrejšchi šjad běšchtej tola jecho šwērnej wōčzi, šotrežž běšche šemu Bóh luby šnjes w njebiešach i hndy dal. A i šymaj wōčžomaj wōn wojazh ščžesche hacž se štom a tež wjele šrošymšiwišcho, pschetož nēmški wōn šara mašo móžesche. Šdnyž bēchmy drugi dženš wotwōjedowali a šhwilu wotpōcznyli, mje wōn š šebi do šwojeje šwry šamōka. Šōn šwoju šščinu wōčžini a pschijnješe mašy šašchžif. Š nim ležesche šniha, šotraž bě do mōdreho šomota šwššana; tu šnihu wōčžiniwšchi wōn džesche: „Šo je biblija, — w šej šōždy dženš čžitam!“ Ša do šjeje pohladnyš; bēšche to ruska biblija. Šōn čžyšche šo mnu wo šym ščžecč, ale wōn nēmške šłowa šjenamaka; jenož na jecho wōčžomaj špōšnach, šo čžyšche wo krašnošči a šroščeje ewangelijske ščžecč. Šjecžor šašo hromadže šedžachmoj, a šofelž je hndžba ščž, šotruž šuša a šēmz a šōždy šrošemi, šo ša šlawēr šhndnyš a šemu šhajach, šchtož mi šrnje do šhššlow pschindže. Wšchš šhwilu pošhuchajšche, na šo šraji: „Šraj tak, šaž ludžo čžinja, hndž šo w šhšwi š Bohu modla!“ Ša šrošymich, šo čže šhwal šhšchecč, a duž šemu čhral hrojach. Wšchš ššany, džesche do šōblanščeje šwry, wostaji šurje šon ožinišene, šo mōšł wšchitko šhšchecč, a ša dale šhajach. Šdnyž bēch šhwal a wšchitko čžišche wōšta, do šōblanščeje šwry pohladnyš — a šłaj, šam ležesche šon šary muž na šolenomaj, mějesche šryš šhššnjenej a šo šutrnje modlesche. — Ša šo wōčžich a šašpēwach šhšššch: „Ach! wōštan pschi naš i hndu —

Šdnyž bēch šon šhšššch wššpēwal, wšchš šaššupi. „Šso džatuju!“ džesche, šadny mi wōšoko šhšje, šoššesche mje a šraji: „Šesuš šhryštuš i šobu!“ A mi šašo šuku ššchajšche a šraji: „Bóh šohnuj!“

Mój šebi dobru nóz prajachmoj, ale doľho traješče, prjedy hacž wuſnych, dofelž mi bē, kaž bych něščto wo potajnej kraſnoſczi Božeho kraleſtwa widžať. To bēšče njedžela na wſchědnyh dnju!

A wo Abrahamje.

Šedyn nan ſteji pſchi khorokožu ſwojeho lubowaneho džěšča, kotrež rad wo bójſkich wězach ſlýchči a je šebi tať nětotru ſtawišnu ſwjateho piſma w pomjatkſu ſđeržako. Nan praji: „Sa čžu czi rjanu knihu daricž. W njej ſteji piſane wo lubym Božu, wo Anjeſu Jeſuſu a wo ſwjatych jandželach.“

Džěčo ſ wuſimaj woczomaj cziſche na nana hlada. Šlōncžnje praji: „A wo Abrahamje.“

Nan to ſłowo ſroſhmi, ale jemu je, kaž by ſo mjecž pſches jeho duſchu drěl. Wón čže rēcž wotlemicž, tola džěčo woſpjjetuje hiſčče ras a huſcžiſcho: „Šaj, nano, a wo Abrahamje.“

Duž ſo jeho wutroba pſches Božu hnadu ſmēruje a pocžiſchi. A jať wón ſwojemu mormemu džěšču wōčžž jandžela, mſgli wón na Abrahama, kotryž dſrbjeſche Šaafa woprowacž a tež ſwojeho jenicžkeho ſyna pſchepuſchcžil njeje. Nětto mōže ſo wón modlicž: „Twoja wola ſo ſtať, kaž na njeju, tať tež na ſemi!“

Luby čžitarjo, ty maſch ſnano tžž kħore džěčo. Špominaj tež ty na Abrahama a wuproſch šebi něščto wot jeho wěry! Potom budžejch ty tež w hodžinje čžžkeho pruhowanja wěru džeržecž a woſtanjeſch ſwěrnſ a poſluſchnſ. Potom twój Bōh tež w kōždym padže ſpytowanju tajkeho kōnža dohycž da, ſo jo ty ſnječč mōžeſch.

F.

Evangelion mjes Šslowjanami.

Špiša ſarať Šchwjela w Deſčnje.

(Poſtracžowanie.)

5. Matoruſojo.

Lud, kotremuž my Ruſojo rēkamſ, wobſteji ſ dweju doječ roſdžēleneju čžarow. Podpoľdniſchi džěl Ruſowſkeje je wobndlenſ wot Matoruſow abo Rutenow. Zich je na 30 millionow; woni doſahaju ſ podmjecžoru hacž do Auſtriſkeje, hđžež w Galizijſkeje, Wuherijſkeje a Buſowinje jich na 4 millionow bydli. Šdnyž ſo pola naſ wo Rutenach rēczi, mēnimſ jeno tutych auſtriſkich, mjes tyn ſo tamnym „Matoruſojo“ rēkamſ. Poľitiſku ſamoſtatnoſcž ſu jeno w 13. lētſtotku krotki čžať mēli. Potom bu jich kraj mjes Poľſku a Ruſowſku roſdžēlenſ. Semjenjo a nahladni ludžo ſo pať ſ Poľakam pať ſ Ruſam wobrocžichu, jeno burja woſtachu pſchi narodnej rēczi. Haľle w minjenym lētſtotku poſbēhnſ ſo jich narodnoſcž w Galizijſkeje a Buſowinje; woni wudobuchu šebi univerſitu w Lwowje (Lemberg) a maju tež ſwojich narodnych wotpoſtlanſch w raťuſkim ſejmje.

We ſwojich waſchijach ſu Rutenajo pjerča nam Šserbam jara podobni; woni ſu pilni a džělami w rataſiſtwje, ale hjes rjemjeſtnikow a mēſchēčanow, hoſpodliwi a pſchecželniki napſchecžiwō kōždemu, ale tež twjerdeje ſłowy a njeſnjeſliwi mjes ſobu. Woni ſo radny ſabawjeja, ale njepōžēzime waſchija na jich ſwjedženjach njewidžijch. W nabožnym naſtupanju pľaczi wo nich mjele wot teho, ſchtož bu wo Ruſach prajene. Woni ſu wot ſpocžatka prawoſławni; czi pať, kotſiž ſahe pod knjeſiſtwo katoľſkich Poľakow pſchidžechu, pſchipoſnawaja romſkeho bamža ſa knjeſa zſrkweje a mjenuja ſo ſjednocženi abo unirowani (union-ſjednocženiſtwo). Evangelizacija mjes Rutenami ſo haľle w naſchim čžaťu ſapocžala. Šchtundiſtojo w Ruſowſkeje maju mjes nimi mjele pſchecželow a w Galicijſkeje džěla „miſionſtwo ſa južno-raňſchu Europu.“

Wjele Matoruſow je ſo do Ameriki pſchēhndliť, hđžež ſo ſ evangelſkim duchom bliže ſejnawachu. Sa nich ſo wudawa

tydženſ „Sojuz“ (Šwjaſ), ſ redaktorom je Š. Wicžinſki. Kaž to čžaťto je, ſo w zuſbje haľle wuſnyſch ſwoju domowinu lubowacž, tať ſo tež ſtanje, ſo Rutenajo, kotſiž ſu w Amerizy evangelion pōſnali, čžedža ſwojim domjazym toſame mjēſele poſlicžicž. Tehodla na- maľamſ nětto evangelizaciju w Buſowinje je ſtrony amerikaſkeje preſbſterialneje zſrkweje.

Tež do Nēmſkeje pſchitħadžuja Rutenajo we wuľlej licžbje jaťo džělacžerjo. Šdny bychu tola wſchudžom praweho evangelſkeho ducha pōſnali!

W lēcze 1908 mējachny jich pſches 20 muži we Wochoſach ſa džělacžerjom w holi. Špacžerſkimi džēcžimi džěch patoržizu mjecžor po domach, hđžež kħori ležachu, ſo bychnſ jim hodowne kħerľuſche ſpēwali, abo kħudym na wobradžowanje. Šaſtupichny tež ſ Rutenam, ſpēwachny jim „Čžichu nōž“, wobradžichny jim mēſchť jabľufow a worjehow. Kaľke mjēſele bēšče jim tuto ſpominanje! Woſchachu mi ruťu je ſwojim waſchijom. Njeňichi džak pať mi bēšče, hđyž woni dwe njedželi poſdžijcho jaťo po ſwojej protyžy hodny ſwjecžachu, ſ mjecžoru do ſaſiſkeho domu ſaſtupichu, ſo bychu mi ſa džak ſwoje kħerľuſche jaſpēwali. Šradoſcžu poſluſchachny na zuľe ſynti a kħoſy a pod ſwěťkom hodowneho ſchtoſa mējachny rjanu hodžintu na- božneho ſpomnjecžala. Tuczſ mužojo modlachu ſo kōžde ranje, prjedy hacž na džělo džěchu; woni ſo ſani mjes ſobu w čžitanju roſ- wucžowachu; woni kōždu njedželu kēmſchi pſchidžechu, na ſerbſke přēdowanje poſluſchacž. Wobras . . . poľajuje Rutenſkeho popa, kiž jēdžidła je ſwjecženjeju wodu žohnuje. To ſo jutry ſtanje. Druhi wobras . . . poľajuje nam rutenſku zſrkweju ſe ſameho dſjewa wumjeſtſy natwarjenu. Podobnych žple dſjemjanſch zſrkwicžkow je tež hiſčče w poľſkich ſtronach hornjeje Šchleſijſkeje; tež w Špojowje, Wochožaniſkeje woſadže jena je.

Šchtož je tutych ludži widžať, temu wutroba holi, ſo ſu woni kaž jaťudžene wowžy, kotrež paſtyrja nimaju; tōn pať tež dſrbjať ſobu pomħacž, jich domjeſcž ſ ſtudženſkam wēcžneho žiwjenja.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Šaňdženu njedželu bēšče wažny džēť ſa Poľſchiſtu wo- ſadu. Anjeſ ſarať Nēſbať ſo jaťo duſchowpaſtyť woſadny ſa- poľaſa. Šapolasaniſtu rēcž mējeſche na přēnim nēmſkim kēmſchenju knjeſ wyſchſchi zſrkwinſ radžicžel Roſenkranz, a na ſerbſkim kēmſchenju noweho knjeſa ſararja knjeſ ſarať Nāda ſ Budyſchina ſerbſkeje woſadže pſchēdſtaji. Bōh žohnuj jeho duſchowpaſtyťſke ſtuťkowanje w Poľſchiſkeje woſadže! (Wobſchērnſichu roſprawu ſa tydženſ podamſ. F.)

— Dofelž je biſkop Budyſchiniſkeje diōžeſy wumrjeť, mējeſche ſo nowowōľba. Ša dechantu tachantſtwa je ſo wuſwolſť knjeſ wyſchſchi ſchulſki radžicžel Lōbmānn, direktor katoľſkeho ſeminara w Budyſchinje. Š tym wuſwolenjom budže wōn ſ dobom biſkop a ma jenož hiſčče pſchidžowanje krala a bamža doſtačž.

— „Pſchēdženať“ — naſcha ſerbſka protyſka — je wuſchol a we wſchitkich pſchēdawaniſch „Šserbſkich Nowin“ doſtačž. Do ſerbſkeho doma ſluſcha ſerbſka protyſka. Duž wobſtaraječē ſebi ju w prawym čžaťu a njedaječē ſebi druge protyſki narēcžecž.

„Bomħaj Bōh“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale je tež we wſchěch pſchē- dawaniſch „Šserb. Nowin“ na wſach a w Budyſchinje doſtačž. Na ſchtwōrcž- lēta pľaczi wōn 40 pj., jenotliwe cžſkła ſo ſa 4 pj. pſchēdawaju.